

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7Odi/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118216964
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Katarína Muráriková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2021:5118216964.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Ing. Katarínou Murárikovou, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: J. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX, XXX XX E., právne zastúpenému: JUDr. Vladimír Kašuba, PhD., advokát, so sídlom Holubyho 51, 036 01 Martin, IČO: 42 058 945, v konaní o zrušení oddĺženia pre nepoctivý zámer, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému súd **p r i z n á v a** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 17.12.2018 sa žalobca domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer a náhrady trov konania, a to z dôvodu, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Žalovaný podľa žalobcu naplnil zákonné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa § 166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) - úmyselne sa priviedol do platobnej neschopnosti, podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR - dlžník nebol platobne neschopný a podľa § 166g ods. 1 ZKR - zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností.

2. Oprávnenie na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia žalobca odvodzoval z § 166f ods. 1 ZKR. Žalobca uviedol, že je veriteľom žalovaného. Pohľadávka zo zmluvy úvere č. 4752355687, ktorú žalovaný uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu, spoločnosťou Poštová banka, a.s., dňa 19.11.2012, bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017 postúpená na žalobcu, ktorý následne pohľadávku riadne prihlásil do konkurzu vyhláseného na majetok žalovaného. Správca žalovaného, Mgr. Štefan Krnáč, doručenie prihlášky pohľadávky žalobcu potvrdil emailovou správou zo dňa 27.08.2018. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný, a teda nebola splnená jedná zo základných podmienok konkurzného konania. Žalovaný vo svojom životopise uviedol, že je osobou v produktívnom veku a jeho pravidelný čistý mesačný príjem je vo výške minimálne 1 000 eur. Priemerná čistá mesačná nominálna mzda v národnom hospodárstve bola v 1. a 2. kvartáli roku 2018 vo výške 687,44 eur. Napriek vyššie uvedenej skutočnosti žalobca neevidoval žiadnu úhradu od žalovaného. Žalobca poukazoval na skutočnosť, že žalovaný žil v spoločnej domácnosti len s manželkou, ktorá bola taktiež zamestnaná a žalovaný nemal žiadnu vyživovaciu povinnosť voči ďalšej osobe. Zo všetkých dokladov žalovaného potom podľa názoru žalobcu vyplývajú odôvodnené vážne pochybnosti o platobnej neschopnosti

žalovaného, ktorú zákon definuje ako stav, kedy fyzická osoba nie je schopná plniť 180 dní po lehote aspoň jeden splatný záväzok. Platobná neschopnosť musí byť stavom objektívnym a trvalým. Za platobnú neschopnosť nemožno považovať stav, kedy dlžník odmieta hradiť svoj dlh. Nestačí, ak dlžník nie je ochotný svoje záväzky hradiť bez primeraného dôvodu, resp. nie je schopný ich hradiť prechodne. Žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu podľa žalobcu disponoval finančnými prostriedkami na plnenie svojich záväzkov a v prípade riadneho plnenia svojich záväzkov (či už formou exekučných zrážok, kde je možná dohoda s exekútorom na splácaní záväzku alebo dobrovoľnými úhradami) by bol schopný splatiť všetky svoje záväzky voči svojim veriteľom. Napriek tejto skutočnosti sa žalovaný rozhodol riešiť svoju situáciu formou konkurzu. Uvedené tak podľa názoru žalobcu preukázateľne spochybňuje poctivý zámer žalovaného. Žalobca poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Okresného súdu Trnava, sp. zn. 25K/15/2015 a stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR z 17. 6. 1998, Cpjn 19/98 (R (ČR) 52/1998). Žalobca ďalej uviedol, že formou plnenia záväzkov je v zmysle § 566 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) aj čiastočné plnenie záväzku a zákon aj v prípade čiastočného plnenia upravuje povinnosti veriteľa a dlžníka. Gramatickým výkladom § 566 OZ, vo vzťahu k § 3 ods. 2 tretia veta ZKR, je možné dospieť k záveru, že platobne neschopnou je len fyzická osoba, ktorá nie je schopná, ani čiastočne, plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Žalovaný preto podľa žalobcu nespĺňal podmienku platobnej neschopnosti predpokladanú § 3 ods. 2 tretia veta ZKR, resp. § 166g ods. 2 písm. f) ZKR. Žalovaný podľa tvrdenia žalobcu tiež nespĺňal ani druhý predpoklad platobnej neschopnosti, a to, že pohľadávku nebolo možné vymôcť exekúciou. Z Indikatívnej informácie z Centrálného registra exekúcií je zrejme, že voči žalovanému bola vedená len jedna exekúcia pre vymoženie istiny 476,70 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na výšku príjmu, ktorú deklaroval žalovaný vo svojom životopise, je zrejme, že v prípade vykonávania exekučných zrážok zo mzdy by došlo k vymoženiu pohľadávky v relatívne krátkom čase. Skutočnosť, že žalovaný napriek dostatočnému príjmu odmietal uhradiť dobrovoľne svoje záväzky a rozhodol sa zbaviť svojich záväzkov prostredníctvom inštitútu oddĺženia, nemožno považovať za poctivý zámer súladný s účelom oddĺženia podľa ZKR. Uvedeným konaním došlo podľa názoru žalobcu k úmyselnému zneužitiu inštitútu oddĺženia žalovaným. Takéto zneužitie oddĺženia je zároveň bezprecedentným zásahom do vlastníckeho práva žalobcu, nakoľko zbavuje žalobcu ako veriteľa možnosti byť uspokojený zo svojej pohľadávky bez akejkoľvek náhrady. Ďalej žalobca uviedol, že je zrejme, že predpokladom poctivého zámeru dlžníka je okrem iného aj úprimná snaha riešiť po podaní návrhu svoj dlh v rámci svojich možností. Keďže dlžník po rozhodnutí o jeho oddĺžení žiadnym spôsobom neriešil svoj záväzok voči žalobcovi, resp. iným svojim veriteľom, napriek tomu, že tak urobiť mohol a mal, je na mieste pochybovať o jeho poctivom zámere. Právna úprava oddĺženia nie je určená pre dlžníkov, ktorí sa úmyselne vyhýbajú úhrade svojich záväzkov. Žalobca súhlasí s tým, že oddĺženie je pre určitú skupinu ľudí jedinou možnosťou, ako sa vymaniť z tzv. dlhovej pasce, do ktorej sa dostali či už vlastným pričinením alebo pre okolnosti, ktoré nevedeli ovplyvniť. Oddĺženie však nemožno považovať za spôsob, ktorým sa ktorýkoľvek dlžník môže zbaviť svojich záväzkov voči veriteľovi. Ak sa dlžník rozhodne pre oddĺženie, veriteľ nemá možnosť, ako tento proces zvrátiť. Je preto úlohou súdu v konaní o zrušení oddĺženia posúdiť, či dlžník spĺňa podmienky oddĺženia, či má poctivý zámer, a teda či môže požívať výhody plynúce z oddĺženia. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na Rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8Odi/1/2018 zo dňa 18.10.2018. Žalobca ďalej poznamenal, že oddĺžením nedochádza k zániku záväzkov veriteľa. Rozhodnutím súdu o oddĺžení dlžníka sa pohľadávky veriteľov menia na tzv. naturálne obligácie. Zákon predpokladá uspokojovanie veriteľov aj po podaní návrhu na konkurz, po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, ako aj po zrušení konkurzu. Po vyhlásení konkurzu muselo dôjsť k zastaveniu exekučných konaní vedených na majetok žalovaného, a teda aj k ukončeniu vykonávania exekučných zrážok zo mzdy. Tieto „uvoľnené“ finančné prostriedky žalovaný mohol a mal použiť na uspokojovanie svojich veriteľov, čo však nespravil, z ktorej okolnosti žalobca vyvodil, že zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností. Okrem uvedeného podľa presvedčenia žalobcu žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Na odôvodnenie tohto predpokladu žalobca uviedol, že jedinou osobou, ktorá má všetky relevantné informácie o majetkových pomeroch dlžníka, je dlžník samotný. Vyhlásenie dlžníka o platobnej neschopnosti je vo fáze do rozhodnutia o oddĺžení nepreskúmateľné ani Centrom právnej pomoci, ani konkurzným súdom. V prípade, ak aj dlžník platobne neschopný nie je, podaním vyhlásenia o platobnej neschopnosti vyvolá účinky spojené s týmto vyhlásením, a teda súd považuje dlžníka za platobne neschopného, ergo dlžník sa sám a úmyselne privedie do platobnej neschopnosti. Žalovaný teda podaním vyhlásenia o platobnej neschopnosti navodil stav domnejšej platobnej neschopnosti, aby mohol podať návrh na konkurz. Žalovaný má a mal podľa presvedčenia žalobcu finančné prostriedky na

riadne plnenie svojich záväzkov voči veriteľom, napriek tomu však účelovo podal návrh na vyhlásenie konkurzu a súd ho zbavil všetkých jeho povinností na zaplatenie pohľadávok svojich veriteľov. Záverom žalobca uviedol, že podľa jeho názoru nie je možné priznať právnu ochranu konaniu žalovaného, ktorý preukázateľne zneužíva inštitút oddĺženia a ktorého výsledkom je poškodenie žalobcu a rovnako ďalších veriteľov žalovaného.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 07.06.2019. Žalovaný uviedol, že pri návšteve Centra právnej pomoci, kancelárie Žilina, predložil aj výplatné pásky za obdobie viac ako šesť mesiacov predchádzajúcich podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu, a tieto zároveň priložil aj k vyjadreniu doručenému súdu. Z týchto výplatných pásov je podľa žalovaného zrejmé, že jeho priemerný čistý príjem za dané obdobie bol v sume 741,50 eur, t. j. o viac ako 25 % nižší, ako žalobca uvádza v žalobe. Manželka žalovaného pracovala iba ako brigádnička s príjmom do 300 eur mesačne. Z predložených výplatných pásov je podľa žalovaného zrejmé aj to, že za obdobie 8 mesiacov mu bola zrazená suma 974,59 eur. Tým bolo preukázané, že nie je pravdivý ani ďalší argument podanej žaloby, a sice že proti žalovanému je vedené len jedno exekučné konanie o vymoženie istiny 476,70 eur. Žalovaný predložil potvrdenie Okresného súdu Martin k 01.08.2018, z ktorého vyplýva že boli proti žalovanému vedené dve exekučné konania. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca by mal byť znalý toho, že istina môže tvoriť aj zanedbateľnú časť vymáhanej sumy. Z predložených výplatných listín je zrejmé, že takú istinu by žalovaný už zaplatil dvojnásobne len za toto obdobie - no napriek tomu boli sumy stále exekučne zrážané. Bolo tomu z jediného dôvodu - suma príslušenstva presiahla sumu istiny. Okolo týchto dvoch základných pilierov (čistý pravidelný mesačný príjem v sume 1 000 eur a jedno exekučné konanie pre vymoženie istiny 476,70 eur) vybudoval žalobca argumentáciu celej žaloby - pracuje len s rôznymi obmenami týchto dvoch tvrdení, ktorými preukazuje, že žalovaný bol údajne platobne neschopný. Nič z toho však nie je pravda, žaloba je postavená na nepravde. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 04.07.2019. Opätovne poukázal na životopis žalovaného, kde uviedol, že jeho momentálny príjem je približne 1 000 eur, čo je o 258,50 eur viac ako uvádza vo vyjadrení. Žalovaný vo svojom životopise uviedol, že je zamestnanou osobou. Uvedené je v rozpore s tým, že by nedokázal plniť svoje záväzky. Skutočnosť, že dlžník je zamestnanou osobou s dostatočným príjmom a napriek tomu využije inštitút oddĺženia namiesto toho, aby svoje záväzky riadne hradil, ja samo osebe dôkazom nepoctivého zámeru. Žalovaný od postúpenia pohľadávky nevykonal jedinou platbu na úhradu svojho záväzku voči žalobcovi napriek tomu, že finančné prostriedky na to mal. Žalovaný bol opakovane kontaktovaný listom, prípadne telefonicky, avšak k čo i len čiastkovému plneniu nedošlo. Preukázaním poctivého zámeru by napríklad bolo, ak by žalovaný využil inštitút splátkového kalendára, kedy rovnako ako v prípade konkurzu dochádza k zastaveniu úročenia pohľadávok, k ich následnej nevymáhateľnosti, avšak dlžník je povinný svoje záväzky čiastočne uhradiť. Žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR, podľa ktorého má dlžník poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil. Žalovaný vôbec neuviedol a nezdôvodnil, z akého dôvodu neplnil požiadavky § 166g ods. 1 ZKR, aj napriek skutočnosti, že po vyhlásení konkurzu zanikli všetky nútené exekučné zrážky z jeho príjmu a žalovaný má tak celý svoj príjem z pracovného pomeru k dispozícii. Aj napriek tejto skutočnosti žalovaný ani len v časti nesplnil povinnosť podľa § 166g ods. 1 ZKR, keďže neuhradil ani časť pohľadávky žalobcovi a žalobcu za týmto účelom ani nekontaktoval. Základnou a podľa žalobcu najdôležitejšou otázkou pri posúdení poctivého zámeru žalovaného je, či žalovaný po vyhlásení konkurzu riešil svoj záväzok s veriteľom v medziach svojich možností a schopností, teda či aspoň sčasti uhradil svoje záväzky voči veriteľom. Podľa zistení žalobcu žalovaný svoju povinnosť nesplnil ani čiastočne, aj napriek skutočnosti, že na to mal dostatok prostriedkov a nebol ničím limitovaný pri ich úhrade. Žalovaný poprel pravdivosť tvrdení uvedených v žalobe, ale nepreukázal žiadny dôkaz, ktorým by to potvrdil, nakoľko výplatné pásky len potvrdzujú, že žalovaný skutočne nebol platobne neschopný. Rovnako nedobrovoľné exekučné zrážky, ktoré mu boli zrážané za obdobie 8 mesiacov vo výške 974,59 eur, nemožno zamieňať za platobnú neschopnosť, nakoľko zostatok mzdy po zrážke postačoval na primeranú existenciu a nevyhnutné

mesačné náklady a aj na to, aby uhrádzal svoje ďalšie záväzky. Uvedená skutočnosť naznačuje, že žalovaný využil možnosť vôbec neuhradiť splatný a súdom priznaný záväzok aj napriek skutočnosti, že jeho príjem mu na úhradu pohľadávky postačoval. Samotné exekučné konanie nemožno považovať za situáciu, do ktorej sa dlžník dostane len v prípade, keď sa stane platobne neschopným. Dlžník sa môže dostať do stavu, že sa voči nemu vymáha záväzok exekučne, aj dobrovoľne. Preto je exekučné konanie núteným výkonom súdneho alebo obdobného rozhodnutia, kedy dlžník buď nie je schopný alebo ochotný uhradiť svoj záväzok v celosti. Nemožno paušalizovať každého povinného v exekučnom konaní ako platobne neschopného. Je potrebné dôsledne rozlišovať pojmy „povinný“ a „platobne neschopný“. Žalobca v žalobe preukázal nepoctivý zámer žalovaného, keď je evidentné, že po oddĺžení konkurzom žalovaný neuhradil žalobcovi ani len minimálnu časť svojho záväzku aj napriek skutočnosti, že jeho príjem je dostatočný nielen na uspokojenie základných životných potrieb, ale aj na aspoň čiastkové hradenie záväzku. Príjem žalovaného už nie je zaťažený žiadnymi zrážkami. Predložené výplatné pásky žalovaného preukazujú, že žalovaný mal v posledných 8 mesiacoch pred vyhlásením konkurzu čistý príjem cca 750 eur, v niektorých mesiacoch (napríklad júl 2017) bol dokonca jeho čistý príjem 952 eur. Vykonávanými zrážkami zo mzdy mal nariadené exekúcie v sume za 8 mesiacov v priemere 120 eur. Žalovaný navyše žije v spoločnej domácnosti len s manželkou, ktorá je takisto zamestnaná a žalovaný nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť voči ďalšej osobe. Ak žalovaný prezentoval, že ani čistý príjem, ktorý bol v niektorých mesiacoch aj cez 900 eur, mu nepostačoval na splácanie svojich záväzkov, ktoré mohol uhrádzať aj v časti, je povinný svoje tvrdenia zdôvodniť. V životopise žalovaný len uviedol, že jeho mesačné výdavky sa šplhajú k čiastke asi 660 eur. Tieto náklady spomínal len v prílohe k návrhu na vyhlásenie konkurzu (bod 7, Životopisu dlžníka). Tieto v návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol preto, aby odôvodnil, ako ho spolu s exekučnými zrážkami obmedzovali a spôsobili, že podal návrh na oddĺženie. Z jeho čistého príjmu mu ešte ostane aj na čiastočné uhrádzanie záväzkov, nakoľko exekučné zrážky sa už nevykonávajú. Navyše náklady, ktoré uviedol v životopise, vôbec neodôvodnil predložením dôkazov. Z uvedených dôvodov žalovaný nenaplnil podľa žalobcu základný predpoklad na odôvodnenie svojich tvrdení a neunesol tak bremeno tvrdenia. Žalobca poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 8 Odi/1/2018 zo dňa 18.10.2018, právoplatné dňa 13.12.2018, ktorý v obdobnej veci rozhodol tak, že zrušil oddĺženie žalovaného. Vzhľadom na uvedené, ako aj na skutočnosť, že žalovaný vo svojom vyjadrení nepoukázal na žiadne relevantné zákonné ustanovenia a nepredložil žiadne dôkazy o svojom poctivom zámere, žalobca trval na podanom návrhu v celom rozsahu.

5. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný podaním doručeným súdu dňa 09.08.2019, v ktorom uviedol, že v predchádzajúcom vyjadrení vyvrátil tvrdenia žalobcu uvedené v podanej žalobe. Nie je preukázané tvrdenie žalobcu, že žalovaný mal čistý mesačný pravidelný príjem vo výške 1.000 eur, keďže dôkazy v podobe výplatných pásovk preukazujú niečo iné. Išlo teda o skutkové tvrdenie (nosný pilier žaloby okrem inak subjektívnych tvrdení žalobcu), ktorého pravdivosť bola dôkazne vyvrátená. Druhé skutkové tvrdenie o tom, že bolo proti žalovanému vedené iba jedno exekučné konanie, je rovnako predložením potvrdenia Okresného súdu Martin dôkazne vyvrátené. V ostatnom neponúka žalobca žiadne skutkové tvrdenie, ktoré by vedel dôkazne preukázať a ktoré by v takom prípade neostávalo iba v rovine subjektívnych tvrdení (ako napr. „príjem na úhradu pohľadávky postačoval“ a i.). Žalobca navyše opomína tú skutočnosť, že nie je jediným veriteľom - žalovaný bol však poučený ustanoveným správcom aj o ustanovení § 240 Trestného zákona.

6. Súd vzhľadom na aktuálnu epidemickú situáciu v Slovenskej republike s poukazom na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 808 zo dňa 31.12.2020 a vyhlášku MS SR č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov opakovane odročil pojednávanie s tým, že pojednávanie sa riadne konalo dňa 21.05.2021 v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a v prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu.

7. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu v celom rozsahu zotrval na podanej žalobe a zopakoval tvrdenia, ktoré uviedol už v žalobe. Zdôraznil, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok disponoval dostatočným príjmom na to, aby uspokojoval nielen svoje životné potreby, ale aj aby uspokojoval, čo i len sčasti svoje vtedy reálne existujúce záväzky, tzn. čo i len čiastočne mohol uhrádzať mesačné splátky v 10, 20, 30 eurových výškach a odkázal opätovne na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8Odi/1/2018. Ďalej právny zástupca žalobcu uviedol, že žalovaný mohol využiť inštitút splátkového kalendára, ale rozhodol sa pre inštitút oddĺženia konkurzom, pričom inštitút oddĺženia má slúžiť práve tým osobám, ktoré buď nemajú reálny príjem, alebo majú príjem v

takej výške, ktorá im neumožňuje uspokojovať ani základné životné potreby, nielo uspokojovať svoje reálne existujúce záväzky. Právny zástupca žalobcu zároveň súdu predložil listiny, prostredníctvom ktorých žalobca ponúkol žalovanému možnosť, aby uspokojil svoj dlh voči žalobcovi formou splátkového kalendára, čiže zohľadnil jeho majetkovú situáciu a ktoré boli uskutočnené pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Išlo o návrh na uzatvorenie splátkového kalendára zo dňa 09.09.2016, návrh na uzatvorenie splátkového kalendára zo dňa 07.04.2017 a návrh na uzatvorenie splátkového kalendára zo dňa 15.08.2017.

8. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že žaloba sa opiera o tri skutkové tvrdenia, a to, že žalovaný nebol platobne neschopný, že žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby mohol podať návrh na vyhlásenie konkurzu a že zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Žalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 1Odi/1/2019 zo dňa 05.08.2020, v ktorom sa súd nestotožnil s názorom žalobcu (išlo o totožného žalobcu a totožnú argumentáciu), že ak dlžník po oddĺžení automaticky dobrovoľne neuhrádza aspoň čiastočne splátky svojich záväzkov, tak treba konanie dlžníka posudzovať ako nepoctivý zámer. Tento výklad zákona by bol nielen v rozpore so zámerom zákonodarcu, ale aj v rozpore so samotným inštitútom oddĺženia, ktorým je zbavenie dlžníka všetkých dlhov a umožnenie mu začať odznova. Zároveň právny zástupca žalovaného poukázal na zákonitosť výrokovej logiky a skutočnosť, že nie je možné v tej istej žalobe tvrdiť, že žalovaný nie je platobne neschopný a zároveň tvrdiť, že žalovaný sa priviedol do platobnej neschopnosti sám svojím konaním. Žalovaný je buď platobne neschopný a žalobca preukazuje, že sa do tohto stavu dovedol svojím úmyselným konaním, alebo nie je platobne neschopný. Právny zástupca žalovaného poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný má stredoškolské vzdelanie bez maturity a nikdy nepodnikal. Celkový dlh žalovaného po šiestich rokoch, počas ktorých sa tráпил s exekučnými konaniami, bol okolo 60.000 eur. Právny zástupca žalovaného tiež poukázal na to, že podľa listín zo dňa 09.09.2016 a 15.08.2017, ktoré predložil žalobca na pojednávaní, bol dlh žalovaného voči žalobcovi dňa 09.09.2016 vo výške 11 690,06 eur a dňa 15.08.2017 bol už vo výške 13 569,08 eur. Medzi týmito dvomi dátumami je pritom menej ako 11 mesiacov a nárast, t. j. rozdiel medzi sumami, je približne 1.870 eur. Pri takomto ročnom, 11-mesačnom náraste, tzn. približne 180 eur mesačne, čo je nárast na úroku, by žalovaný platil len úroky a istina by mu neklesala, čo je nesplateľný dlh. Žalovaný má o 25 % nižší príjem ako uviedol žalobca a bolo mu zrážané exekučne, pričom nemal len jednu exekúciu. Žalovaný sa niekoľko rokov snažil splatiť pohľadávky veriteľov, mal realizované exekučné zrážky, nezatajil žiadny majetok a poskytol plnú súčinnosť Centru právnej pomoci ako aj následne správcovi.

9. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré boli predložené žalobcom spolu so žalobou, a to zmluvou o úvere č. 4752355687 zo dňa 19.11.2012, emailovou komunikáciou, ktorá obsahuje potvrdenie správcu o zápise pohľadávky žalobcu do zoznamu pohľadávok, kalkulátorom čistej mzdy na Slovensku v roku 2018, zmluvou o postúpení pohľadávok č. III/2017 zo dňa 13.06.2017, indikatívnou informáciou z Centrálného registra exekúcií vytvorenou dňa 31.05.2018, životopisom dlžníka s opisom jeho aktuálnej životnej situácie a zoznamom spriaznených osôb podpísaným žalovaným dňa 12.03.2018 (tieto dve listiny boli aj súčasťou konkurzného spisu). Súď ďalej vykonal dokazovanie listinnými dôkaznými prostriedkami predloženými žalovaným k jeho vyjadreniam, a to výplatnými páskami žalovaného, potvrdením Okresného súdu Martin o vedených exekučných konaniach voči žalovanému zo dňa 01.08.2018. Ďalej súd oboznámil návrhy na uzatvorenie splátkového kalendára zo dňa 09.09.2016, zo dňa 07.04.2017 a zo dňa 15.08.2017, ktoré predložil žalobca na pojednávaní, a to napriek tomu, že právny zástupca žalovaného namietal, že tieto dôkazy boli predložené oneskorene, nakoľko vykonanie tohto dôkazu nemohlo mať podľa názoru súdu vplyv na hospodárnosť a rýchlosť konania. Právny zástupca žalobcu navrhol doplnenie dokazovania výsluchom žalovaného, s cieľom objasniť náklady žalovaného v čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a zistiť, či ostalo žalovanému dostatok prostriedkov na plnenie čo i len časti jeho reálne existujúcich záväzkov. Právny zástupca žalovaného sa ohľadom tohto návrhu na vykonanie dokazovania vyjadril v tom zmysle, že nevidí dôvod na to, aby bolo návrhu na vykonanie dokazovania vyhovené, nakoľko všetky skutkové tvrdenia, ktoré sú obsahom písomných vyjadrení žalovaného, sú skutkové tvrdenia, ktoré boli zistené priamo od žalovaného a poukázal tiež na to, že pokiaľ žalobca chcel podložiť žalobu aj vykonaním dôkazu výsluchom žalovaného, takýto návrh mal urobiť už vo svojich písomných vyjadreniach, v nadväznosti na ktorú skutočnosť právny zástupca žalobcu poukázal na to, že návrh na vykonanie dokazovania nebol učiný skôr, nakoľko žalovaný sa obyčajne pojednávaní v obdobných veciach osobne nezúčastňujú. Súď návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom strany - výsluchom žalovaného, nevyhovel, nakoľko podľa názoru súdu na

základe výsluchu žalovaného by nebolo možné preukázať okolnosti, ktoré chcel zástupca žalobcu takýmto spôsobom od žalovaného zistiť, a teda či by výška príjmu žalovaného postačovala na to, aby žalovaný aspoň čiastočne uspokojoval záväzky voči všetkým svojim veriteľom a súčasne podľa názoru súdu relevantné skutočnosti potrebné pre rozhodnutie dostatočne vyplývajú z listín, ktoré boli súdu predložené stranami, a teda tento dôkaz považoval súd za nadbytočný. Navyše návrh na výsluch žalovaného bol učený až na pojednávaní, a teda žalovaný nebol o tom, že by mal byť na pojednávaní vypočutý, včas poučený, čo je podľa názoru súdu dôvodom na uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania (tento dôvod zamietnutia návrhu na dokazovanie súd na pojednávaní neuviedol, avšak má svoje opodstatnenie).

10. Medzi stranami nebolo sporné, že uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 10dK/129/2018-24 zo dňa 18.06.2018, zverejneným v Obchodnom vestníku 121/2018 vydanom dňa 25.06.2018, súd vyhlásil konkurz na majetok žalovaného, ustanovil správcu (Mgr. Štefan Krnáč), vyzval veriteľov na prihlásenie svojich pohľadávok a dlžníka oddlžil tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze, a to v rozsahu, v akom nebudú v konkurze uspokojené. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.06.2018. V Obchodnom vestníku č. 178/2018 zo dňa 14.09.2018 bol zverejnený Oznám o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu v zmysle §167v ods. 1 ZKR.

11. Zo zmluvy o úvere č. 4752355687 zo dňa 19.11.2012 súd zistil, že táto bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu, Poštovou bankou, a. s. a žalovaným a jej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 8.000 eur pri úrokovej sadzbe 10,9 % p. a. s konečnou splatnosťou úveru 15.11.2022. Predloženou zmluvou o postúpení pohľadávok č. III/2017 zo dňa 13.06.2017, uzavretou medzi postupcom Poštová banka, a.s. a žalobcom ako postupníkom, žalobca preukazoval nadobudnutie pohľadávky jeho právneho predchodcu. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že predložená zmluva neobsahuje prílohu so zoznamom postupovaných pohľadávok, na ktoré zmluva priamo odkazuje v článku vymedzujúcom predmet zmluvy. Z emailovej komunikácie medzi žalobcom a správcou dlžníka Mgr. Štefanom Krnáčom vyplýva, že správca potvrdil zapísanie pohľadávky žalobcu do zoznamu pohľadávok v konkurznom konaní žalovaného, a teda je zrejmé, že žalobca si riadne prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu a súdom nebolo zistené, že by táto pohľadávka bola v konkurze popretá. Otázka postavenia žalobcu ako veriteľa žalovaného, ktorý nadobudol pohľadávku postúpením od právneho predchodcu, nebola teda v konaní sporná.

12. Žalovaný k svojmu vyjadreniu, ktoré bolo súdu doručené dňa 07.06.2019, priložil výplatné pásky za mesiace jún 2017 až január 2018. Z uvedených výplatných pásek vyplýva, že čistý príjem žalovaného po vykonaní zrážok, ktorý bol následne žalovanému vyplatený, predstavoval v júni 2017 sumu 470,31 eur; v júli 2017 sumu 684,78 eur; v auguste 2017 sumu 593,37 eur; v septembri 2017 sumu 674,67 eur; v októbri 2017 sumu 611,39 eur; v novembri 2017 sumu 619,57 eur; v decembri 2017 sumu 299,55 eur a v januári 2018 sumu 516,26 eur. Mesačne teda bola žalovanému po vykonaní zrážok zo mzdy vyplatená suma 558,74 eur.

13. Z Indikatívnej informácie z Centrálného registra exekúcií zo dňa 31.05.2018 a z potvrdenia Okresného súdu Martin zo dňa 01.08.2018 vyplýva, že voči žalovanému boli ku dňu 01.08.2018 vedené exekučné konania na základe poverení na vykonanie exekúcií sp. zn. 17Er/2952/2015 (navrhovateľ CETELEM SLOVENSKO a. s.) a sp. zn. 18Er/2297/2017 (navrhovateľ Orange Slovensko a. s.).

14. Na základe životopisu dlžníka zo dňa 12.03.2018, ktorý obsahuje opis jeho aktuálnej životnej situácie a zoznam spriaznených osôb, považoval súd za preukázané, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu bol žalovaný zamestnaný a žil v spoločnej domácnosti s manželkou, ktorá bola zamestnaná a jej dvomi synmi, ktorí boli taktiež zamestnaní. Žalovaný dosiahol stredoškolské vzdelanie bez maturity v odbore strojárka výroba a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok mal 27 rokov. Dlhy žalovaného vznikli tak, že si približne od roku 2011 zobral postupne hypotéku, spotrebný úver a úver na prerobenie bývania, a následne aj pôžičku od nebankovej spoločnosti na celkové zlepšenie životnej situácie.

15. Predmetom tohto konania bolo na podklade zisteného skutkového stavu posúdiť, či mal žalovaný pri oddlžení poctivý zámer. Pochybnosť o poctivom zámere žalovaného zakladal žalobca na troch dôvodoch:

- že žalovaný v návrhu na vyhlásenie konkurzu nepravdivo uviedol, že je platobne neschopný, pričom žalovaný platobne neschopný nebol, keďže v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu disponoval finančnými prostriedkami na plnenie svojich záväzkov,
- že žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti,
- že zo správania žalovaného po podaní návrhu možno usudzovať, že nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností, keďže po ukončení konkurzného konania mohol a mal použiť svoje finančné prostriedky na uspokojovanie svojich veriteľov, čo však neurobil.

16. Podľa § 3 ods. 1 ZKR, dlžník je v úpadku, ak je platobne neschopný alebo predĺžený. Ak dlžník podá návrh na vyhlásenie konkurzu, predpokladá sa, že je v úpadku.

17. Podľa § 3 ods. 2 ZKR, právnická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi. Za jednu pohľadávku pri posudzovaní platobnej schopnosti dlžníka sa považujú všetky pohľadávky, ktoré počas 90 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pôvodne patrili len jednému veriteľovi. Fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

18. Podľa § 166 ods. 1 ZKR, každý platobne neschopný dlžník, ktorý je fyzickou osobou, je oprávnený domáhať sa oddĺženia konkurzom alebo splátkovým kalendárom podľa tejto časti zákona a to bez ohľadu na to, či má záväzky z podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 166 ods. 2 ZKR, dlžník je oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu alebo návrh na určenie splátkového kalendára iba vtedy, ak sa voči nemu vedie exekučné konanie alebo obdobné vykonávacie konanie.

20. Podľa § 166 ods. 3 ZKR, dlžník je povinný spolu s návrhom na vyhlásenie konkurzu alebo s návrhom na určenie splátkového kalendára vyhlásiť, že je platobne neschopný.

21. Podľa § 166e ods. 1 ZKR, o oddĺžení rozhodne súd v uznesení o vyhlásení konkurzu alebo v uznesení o určení splátkového kalendára tak, že dlžníka zbavuje všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a) v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze alebo splátkovým kalendárom. V uznesení súd uvedie znenia zákonných ustanovení, ktoré upravujú, o ktoré dlhy ide.

22. Podľa § 166e ods. 2 ZKR, oddĺžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a), bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v ktorom ho súd zbavil dlhov.

23. Podľa § 166f ods. 1 ZKR, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

24. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

25. Podľa § 166g ods. 2 ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak

- a) v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť; na majetok nepatrné hodnoty sa neprihliada,
- b) v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť; na drobných veriteľov sa neprihliada,
- c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu,
- d) bez vážneho dôvodu neposkytol správcovi potrebnú súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo vyžadovať,
- e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh,
- f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť,
- g) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom,
- h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa,
- i) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní súdom určený splátkový kalendár,
- j) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní výživné pre dieťa, na ktoré vznikol nárok po rozhodujúcom dni; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba dieťa alebo zákonný zástupca dieťaťa,
- k) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní povinnosť vrátiť Centru právnej pomoci hodnotu poskytnutého preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba Centrum právnej pomoci,
- l) dlžník sa domáhal zbavenia dlhov napriek tomu, že na území Slovenskej republiky nemal v čase podania návrhu centrum hlavných záujmov.

26. Podľa § 166g ods. 3 ZKR, súd prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti.

27. Podľa § 166g ods. 4 ZKR, súd prihliada miernejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý dosiahol iba základné vzdelanie, je v dôchodkovom veku alebo blízko takéhoto veku, má vážne zdravotné problémy, na čas alebo trvalo stratil obydlie alebo ho v živote postihla iná udalosť, ktorá mu sťažila uplatnenie v spoločnosti.

28. Podľa § 166g ods. 5 ZKR, poctivý zámer dlžníka súd skúma iba v konaní o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. V konkurznom konaní ani v konaní o určení splátkového kalendára súd poctivý zámer dlžníka neskúma.

29. Primárne súd skúmal aktívnu procesnú legitimitáciu žalobcu na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer a dodržanie lehoty na domáhanie sa zrušenia oddĺženia žalovaného. Konkurzné konanie voči žalovanému bolo vedené Okresným súdom Žilina pod. sp. zn. 1OdK/129/2018, pričom konkurz na majetok žalovaného sa považuje za vyhlásený dňom 26.06.2018 (§ 167a ods. 3 ZKR v spojení s § 199 ods. 9 ZKR). V rámci konkurzného konania si žalobca prihlásil voči žalovanému ako dlžníkovi svoju pohľadávku vo výške 9.183,15 eur, ktorej zápis do zoznamu pohľadávok bol písomne potvrdený správcou. Žalobcu teda možno považovať za veriteľa, ktorý bol dotknutý oddĺžením žalovaného. Súd tiež konštatuje, že lehota na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia bola zachovaná, keďže konkurz na majetok žalovaného sa považuje za vyhlásený dňa 26.06.2018 a návrh žalobcu na zrušenie oddĺženia žalovaného bol doručený súdu dňa 18.12.2018, a teda skôr, ako uplynula lehota šesť rokov od vyhlásenia konkurzu.

30. Je potrebné uviesť, že poctivý zámer dlžníka súd neskúma pred vyhlásením konkurzu a rozhodnutím o oddĺžení, ale zákonodarca umožnil všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, domáhať sa zrušenia oddĺženia dlžníka pre nepoctivý zámer v samostatnom sporovom konaní, a to z dôvodu, aby sa minimalizovalo zneužívanie inštitútu oddĺženia. V rámci tohto konania súd skúma na návrh veriteľa dotknutého oddĺžením poctivý zámer dlžníka ako jednu zo základných podmienok

oddĺženia. Dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka nesie žalobca, ktorý musí tvrdiť a preukázať konkrétne správanie dlžníka, z ktorého možno usudzovať jeho nepoctivý zámer. Poctivý zámer dlžníka je v zákone vymedzený jednak pozitívne a jednak negatívne, pričom obe vymedzenia sú v zásade postavené na demonštratívnych enumeráciách prípadov, kedy dlžník poctivý zámer má, resp. kedy ho nemá, s tým, že časový moment, ku ktorému súd vyhodnocuje správanie sa dlžníka, je pre jednotlivé okruhy znakov správania sa rôzny. Poctivý zámer definovaný v § 166g ods. 1 ZKR možno skonštatovať na základe správania sa dlžníka potom, ako podal návrh na vyhlásenie konkurzu, naproti tomu nepoctivý zámer možno vyvodiť z nepoctivého konania dlžníka jednak v čase po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu /napr. konania dlžníka uvedené v § 166g ods. 2 písm. d) , i), j), k) ZKR/, v čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu /napr. konania dlžníka uvedené v § 166g ods. 2 písm. e), g), h) ZKR/ alebo v čase podávania návrhu na vyhlásenie konkurzu /napr. konania dlžníka uvedené v § 166g ods. 2 písm. a), b), c), l) ZKR/. Ustanovenia o poctivom zámere nabádajú súd, aby poctivý zámer neposudzoval len mechanicky, ale osobitne zhodnotil a zohľadnil skutkové okolnosti každého konkrétneho prípadu, a to v rovine ekonomickej, v rovine osobných pomerov dlžníka (s ohľadom na osobu dlžníka a jeho životné skúsenosti) a v rovine súčinnosti dlžníka poskytovanej správcovi v konkurznom konaní.

31. V konaní nebolo sporné, že žalovaný bol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok zamestnaný a mal pravidelný príjem, pričom žalovaný v rámci svojej procesnej obrany na odstránenie rozporu týkajúceho sa výšky ním dosahovaného príjmu predložil výplatné pásky, z ktorých je zrejmé, že jeho mesačný čistý príjem bol nižší ako 1.000 eur. Podľa presvedčenia žalobcu mesačný príjem žalovaného bol pred vyhlásením konkurzu vo výške 1.000 eur, pričom s prihliadnutím na výšku priemernej mzdy v hospodárstve vyjadril pochybnosť o tom, že žalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu svojich záväzkov, z čoho následne vyvodil záver, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný, a teda tvrdil existenciu nepoctivého zámeru dlžníka podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR. Podľa názoru žalobcu objektívne nebol daný dôvod na to, aby žalovaný neuhrádzal pohľadávku žalovaného voči nemu aspoň čiastočne hoc aj v malých sumách. Súd nepovažoval tento záver žalobcu za preukázaný, pričom podľa názoru súdu bol založený na ničím nepodložených domnienkach o dostatočnej výške príjmu žalovaného na úhradu jeho dlhov.

32. Platobná neschopnosť fyzickej osoby je definovaná v ustanovení § 3 ods. 2 veta tretia ZKR. V zmysle tohto ustanovenia za platobne neschopnú je možné považovať fyzickú osobu, ktorá nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Niet pochybností o tom, že žalobca nepreukázal, že žalovaný platobne neschopný nebol. Žalovaný v konaní dokladoval výšku svojho príjmu pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, preukázal, že mu boli každý mesiac vykonávané zrážky zo mzdy a ich rozsah, preukázal, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu boli voči nemu vedené dve exekučné konania a súd považuje za preukázané, že mal viacerých veriteľov, ktorú skutočnosť žalobca nespochybnil. Pokiaľ by chcel žalobca preukázať, že žalovaný nebol platobne neschopný, a teda že bol platobne schopný, musel by tvrdiť a preukázať dostatok peňažných prostriedkov na úhradu všetkých jeho záväzkov. Všeobecné konštatovanie, že príjem žalovaného vo výške 1.000 eur, resp. príjem vyšší ako priemerná mzda v hospodárstve, postačuje na úhradu záväzkov a musel postačovať aspoň na čiastočné úhrady pohľadávky žalobcu, na vyvodenie záveru o platobnej schopnosti žalovaného nestačí. Výška príjmu žalovaného je v tomto smere irelevantná, podstatné je, či bol zo svojho príjmu a finančného majetku schopný v čase splatnosti priebežne uhrádzať svoje splatné záväzky voči všetkým svojim veriteľom. Rovnako tak nie je smerodajné, či žalovaný uhrádzal alebo neuhrádzal pohľadávku žalobcu a z akého dôvodu, keďže nemožno posudzovať jedného z veriteľov dlžníka izolovane od ostatných. Vo vzťahu k argumentu žalobcu, že nebol naplnený ani druhý predpoklad platobnej neschopnosti, a teda, že pohľadávku bolo možné vymôcť exekúciou, nakoľko exekučne vymáhaná istina 476,70 eur s príslušenstvom by vzhľadom na výšku príjmu žalovaného v prípade vykonávania zrážok zo mzdy mohla byť vymožená v relatívne krátkom čase, súd uvádza, že toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti a použitý argument nie je dôvodný. Okolnosť, že pohľadávku nemožno vymôcť exekúciou, je predpokladom nevyvrátiteľnej domnienky o platobnej neschopnosti dlžníka. Na to, aby mohlo byť začaté exekučné konanie na majetok povinného, je nutné, aby oprávnený disponoval vykonateľným exekučným titulom, ktorého vydanie je možné až potom, ako sa stane záväzok povinného splatným a vymáhatelným. Nútený výkon rozhodnutia indikuje neschopnosť dlžníka uhrádzať splatné záväzky, preto aj ZKR označuje ako jednu z hmotnoprávných podmienok na vyhlásenie konkurzu podľa štvrtej časti ZKR vedenie aspoň jedného exekučného alebo obdobného vykonávacieho konania (viď § 166 ods. 3 ZKR). V tomto prípade možno konštatovať, že z potvrdenia Okresného súdu Martin

zo dňa 01.08.2018 boli zistené dve exekučné konania vedené voči žalovanému, jedno bolo začaté v roku 2015 a druhé v roku 2017, pričom z predložených výplatných pásov vyplýva, že žalovanému boli pravidelne realizované zrážky zo mzdy.

33. Schopnosť splácať záväzky nemôže byť posudzovaná paušálne, ale vždy individuálne, s prihliadnutím na pomery žalovaného, jeho výdavky, množstvo veriteľov a výšku záväzkov. Žalobca posudzoval záväzky žalovaného len zo subjektívneho hľadiska vo vzťahu k nemu samotnému ako veriteľovi žalovaného bez ohľadu na skutočnosť, že žalovaný mal aj ďalšie záväzky voči iným veriteľom a preukázateľne boli vedené exekúcie v prospech ďalších veriteľov. Žalobca svoju pohľadávku voči žalovanému exekučne nevyháňal. Priemerný mesačný príjem žalovaného po vykonaní zrážok zo mzdy, ktorý bol žalovanému vyplatený, nie je podľa názoru súdu možné označiť za nadštandardný. Súčasne je potrebné doplniť, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný neuhrádzal svoje záväzky pred vyhlásením konkurzu účelovo v snahe umelo vytvoriť stav svojej platobnej neschopnosti a ani to, že by žalovaného záväzky voči veriteľom účelovo vznikli pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Podporne súd tiež uvádza, že konkurz vyhlásený na majetok žalovaného bol zrušený v zmysle §167v ods. 1 z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryla náklady konkurzu, a teda ani v rámci konkurzu nebol zistený dostatočný majetok na čo i len čiastočnú úhradu záväzkov žalovaného, pričom okolnosť, že by sa žalovaný cielene zbavil pred vyhlásením konkurzu majetku, v konaní nevyšla najavo. Rovnako tak v konaní nevyšlo najavo, že by sa žalovaný úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Uvedené tvrdil žalobca v žalobe ako samostatný splnený predpoklad na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného. Žalovaný správne argumentoval, že uvedený príklad absencie poctivého zámeru je v rozpore s tvrdením žalobcu, že žalovaný nebol platobne neschopný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Navyše podľa názoru súdu vyvodenie záveru o tom, že dlžník sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti tým, že vyhlásil, že je platobne neschopný, nemá logický základ, pričom iná okolnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že sa žalovaný úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, nebola tvrdená a preukázaná.

34. K tvrdeniu žalobcu o nepoctivom zámere žalovaného neplnením jeho záväzkov voči veriteľom, vrátane žalobcu, v čase po vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného, keď došlo k zastaveniu exekučných konaní voči žalovanému, a teda aj k ukončeniu exekučných zrážok zo mzdy, v dôsledku čoho ostali žalovanému „uvoľnené“ finančné prostriedky, súd uvádza, že zákon v § 166c ZKR taxatívne vymedzuje okruh pohľadávok, na ktoré sa oddĺženie nevzťahuje (tzv. oddĺžením nedotknuté pohľadávky). Sú to záväzky dlžníka, ktoré sú špecifické svojim subjektom na strane veriteľa (fyzické osoby bez upovedomenia správcu o vyhlásení konkurzu na dlžníka, Centrum právnej pomoci) alebo sú to záväzky špecifické svojim obsahom (výživné, zodpovednosť za škodu spôsobenú na zdraví, pracovnoprávne nároky, peňažný trest podľa Trestného zákona, nepeňažná pohľadávka a zabezpečená pohľadávka). Aj napriek oddĺženiu dlžníka, veriteľom zostáva zachované právo domáhať sa plnenia týchto záväzkov a na tieto záväzky sa nevzťahujú účinky vymedzené v § 167e a § 167f ZKR. Pohľadávka, ktorou disponuje žalobca, nie je nedotknutou pohľadávkou, ale je pohľadávkou podľa § 166a ZKR, t. j. tou, ktorá sa uspokojuje konkurzom. Preto podľa názoru súdu nie je daný dôvod na to, aby sa od žalovaného spravodlivo požadovalo, aby po procese oddĺženia naďalej uspokojoval žalobcu alebo ďalších veriteľov nemajúcich oddĺžením nedotknuté pohľadávky. Iná by bola situácia, keby bolo v konaní preukázané, že žalovaný nadobudol na základe dedenia, darovaním alebo výhrou nie nepatrný majetok, v konkrétnych okolnostiach tejto veci však uvedené zistené nebolo. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalobcu, že ak dlžník po oddĺžení konkurzom automaticky dobrovoľne neuhrádza aspoň čiastočne svoje záväzky, treba konanie dlžníka posudzovať ako jeho nepoctivý zámer pri oddĺžení. Uvedené by znamenalo, že každý dlžník by si na základe vlastných výpočtov musel vytvoriť obdobu splátkového kalendára, na základe ktorého by naďalej uhrádzal z príjmu prevyšujúceho jeho výdavky pomerne všetky svoje záväzky. Uvedená požiadavka by bola podľa názoru súdu v rozpore so zámerom zákonodarcu a účelom inštitútu oddĺženia, ktorým je zbavenie dlžníka všetkých dlhov a umožnenie mu začať odznova. Dôraz na možnosť nového začiatku pre dlžníka kladie zákonodarcu aj tým, že v § 167h ods. 1 ZKR určil, že konkurzu podlieha iba majetok, ktorý patril dlžníkovi ku dňu vyhlásenia konkurzu. Majetok dlžníka, ktorý nadobudne po vyhlásení konkurzu, má dlžníkovi slúžiť na to, aby sa opätovne zaradil do spoločnosti bez záväzkov, inak by ochrana oddĺžených osôb zabezpečená v dôsledku nevyháňateľnosti pohľadávok ich veriteľov nemala žiadny význam.

35. V zmysle § 166f ods. 1 ZKR bolo na žalobcovi, aby preukázal existenciu zákonných dôvodov na zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer. Žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol. Skutkové tvrdenia žalobcu uvádzané v žalobe boli všeobecného charakteru a žalobca žalobu nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom žalovaný použitými prostriedkami procesnej obrany úspešne spochybnil dôvodnosť žaloby. Žalobca teda nepreukázal, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný, nepreukázal, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti a nepreukázal, že nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností. Súčasne súd uvádza, že nemôže súhlasiť s úsudkom žalobcu, že pokiaľ je dlžník zamestnanou osobou v produktívnom veku s dostatočným príjmom a využije inštitút oddĺženia miesto toho, aby svoje záväzky riadne hradil, ja toto konanie samo osebe dôkazom nepoctivého zámeru. Rovnako tak nie je namieste vyvodiť existenciu nepoctivého zámeru dlžníka z okolnosti, že žalovaný na riešenie svojich dlhov zvolil konkurz a nie splátkový kalendár, nakoľko voľba medzi týmito spôsobmi riešenia platobnej neschopnosti dlžníka prináleží výlučne dlžníkovi, pričom je potrebné zohľadniť, že splátkový kalendár je určený najmä pre dlžníkov, ktorí majú ešte dostatok majetku a určité príjmy. V nadväznosti na uvedené súd nezistiac existenciu nepoctivého zámeru žalovaného pri oddĺžení žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

36. Záverom súd dodáva, že na súdne rozhodnutia, na ktoré poukazovali žalobca a žalovaný, neprihliadal, pretože sa nejedná o rozhodnutia, ktorými by bol súd v tomto spore viazaný v zmysle § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov a nemožno v tomto prípade hovoriť ani o ustálenej rozhodovacej praxi súdov. Pri posudzovaní poctivého zámeru dlžníka je potrebné postupovať individuálne a zohľadňovať osobitné okolnosti každého konkrétneho prípadu a takto súd k veci aj pristupoval.

37. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, priznal v celom rozsahu aj nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia prostredníctvom Okresného súdu Žilina ku Krajskému súdu v Banskej Bystrici (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“).

Odvolanie možno podať písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpisu a spisovej značky uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v

akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).